

VÁCI PÜSPÖK

Ikt. sz.: 10/2023

Tárgy: buzdítás

A váci Szent Anna (Piarista) templom Örökimádás-kápolnájának szentségimádásban részt vevő tagjainak

Kedves Testvéreim!

Rohanó, zajoktól áthatott, egyre személytelenedőbb világunkban nagy szükségünk van a megállásra, elcsendesedésre, kapcsolataink ápolására. Kapcsolataink alapvetően három irányban hatnak: Isten felé, önmagunk, valamint embertársaink felé. Ahhoz, hogy magunkkal rendben legyünk, és testvéreinkkel is szeretetkapcsolatot tudjunk építeni, egyre mélyebb istenkapcsolatra van szükségünk. Ehhez pedig idő kell, méghozzá minőségi idő, kilépés a megszokott közegből, a ránk zúduló információtömeg és a sodró gondolatörvények kizárása, átlépés a másik, felfelé irányuló kapcsolat szférájába.

A liturgia – a közösségi istentisztelet – éppen ezt a kilépésre alkalmas közeget kívánja megteremtteni a maga formáival, szimbólumaival, gesztusaival, szövegeivel, zenéjével és minden más alkotóelemével. Az egyház liturgiájában első helyet foglal el az Eucharisztia ünneplése, vagyis a szentmise. A II. Vatikáni Zsinat azt tanítja, hogy a liturgia „az a csúcspont, mely felé az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás is, amelyből fakad minden ereje.” (Sacrosanctum Concilium zsinati konstitúció, 10.) Valóban, nem tudnánk élni szentmise nélkül, az Eucharisztia szentsége nélkül, mert minden forrásunk abból fakad – ahogyan a 2021-ben tartott budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus jelmondata is világosan hirdette.

Az Eucharisziát azonban nemcsak ünnepeljük, hanem imádásban is részesítjük, és – ahogyan a földi életből nemrég távozott, szeretett emeritus pápánk, XVI. Benedek felhívta rá a figyelmet – e kettő között jelentős benső kapcsolat van. „Az Eucharisziában ugyanis Isten Fia jön elénk és egyesülni akar velünk; a szentségimádás nem egyéb, mint az eucharisztikus ünneplés természetszerű fejleménye, ami nem más, mint az Egyház imádásának legnagyobb tette.” (Sacramentum Caritatis szinódus utáni apostoli buzdítás, 66.).

A szentségimádás tehát kiemelt tere, lehetősége Isten imádásának és a közösségi, valamint az egyéni imádságnak. Gyakran elmondom, én magam „függő” vagyok az imádságban és a szentségimádásban, amely számomra az Úrral való vágyott találkozás bensőséges alkalma. Minden nap legalább negyedórás adoráció a tabernákulum előtt – ezt akkor sem hagyom el, ha eseményekkel zsúfolt, hosszú és fárasztó napon vagyok túl, és csak nagyon késői esti órában van rá lehetőségem. És folyton bízom az Úrral való elmélyült kapcsolat áldásos hatásában, amelyet a mindennapokban – örömeik és nehézségek között egyaránt – meg is tapasztalok.

Minden kapcsolat fenntartása odafigyelést, a szív és az értelem nyitottságát kívánja, és ez különösen igaz az istenkapcsolatunkra, és így a szentségimádásra is. Fontos, hogy tudatában legyünk, hogy a szentségimádás akkor lesz igazán jó, ha bensőségesen és odafigyeléssel végezzük. A szentségimádás során megnyilvánuló imádásnak és imádságnak elsősorban belső „hangja” kell, hogy legyen, nem annyira szavai. Nagy a veszély, hogy a szavak, a „szöveg” mondása mechanikus lesz, üressé válik, a figyelmünk pedig másra terelődik. Tartsuk meg és használjuk a meglévő, igényes imaszövegeket, és énekeket, de saját szavainkat is használjuk, amikor az imáadásban az Úrhoz fordulunk. Ezen túl, éljünk a csend áldott lehetőségével és alkalmával is. Végül, mindezt őszintén és átadott módon tegyük: összhangban mindazzal, amik vagyunk, ahogyan érezzük magunkat; nem tagadva bánatunkat, vágyainkat, panaszunkat, de feltárva örömeinket, hálánkat és reményeinket is. Mindent az Úr elé vihetünk.

Soraimat, amelyekben számotokra most a szentségimádással kapcsolatos néhány gondolatot felvázoltam, a mai ember időbeosztásának zaklatottságára való utalással kezdtem. Jól tudom, hogy a mai ember élete, és így a keresztény emberé is, ebből a szempontból is más, mint akár néhány évtizeddel ezelőtt volt. Ma nem könnyű időt találni a fontos dolgokra, és gyakran a sürgős dolgokat részesítjük előnyben, mert ezt a – tőlünk sokszor független – körülmények kikényszerítik. Tudom, hogy a szentségimádásra sem könnyű időt találni.

Ezért arra hívlak benneteket közösségben és egyénileg is, hogy olyan rendszerességgel és annyi ideig vállaltjátok – elsősorban a személyes jelenléttel végzett – szentségimádást, amennyit szeretettel, jó szívvel tudtok tenni. Az idő tekintetében is igaz: nem a mennyiség az elsődleges, hanem a minőség.

Buzdítalak ugyanakkor mindnyájatokat, hogy bátorítsátok egymást, bevonva másokat is a szentségimádás szép és mélységes tapasztalatába! Keressetek időt, szenteljetez kellő figyelmet az Úristenre, saját magatokra és testvéreitekre, hogy így, ha kis lépésekkel is, de hozzájáruljatok egy szebb, emberibb élet előmozdításához, itt, a mi szeretett városunkban és tágabb környezetünkben egyaránt. Kérésekre szeretettel küldök az év hátralevő részére minden hónapra egy-egy imaszándékot. Köszönöm, hogy ezekre is felajánljátok szentségimádástokat.

Vác, 2023. február 13.

Főpásztori áldással:

✠ Marton Zsolt
váci püspök